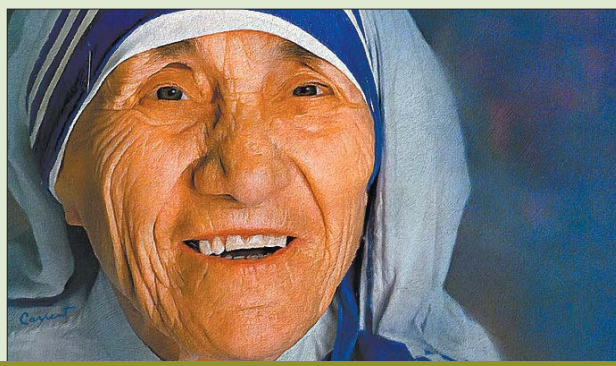

СБУ запобігла ввезенню на окуповані території планшетів

У районі селища Новгородське співробітники СБУ затримали водія авто, який намагався незаконно переправити на тимчасово контрольовані території планшети та смартфони на загальну суму 570 тисяч гривень, повідомляє прес-центр СБУ. Тривають невідкладні оперативно-слідчі дії.

Мати Тереза стане святою

Католицька черниця Мати Тереза Калькуттська буде канонізована. Про це оголосив Папа Римський Франциск. Канонізація призначена на 4 вересня. Черниця, справжнє ім'я якої Агнес Гондже Бояджі, у 2003 році була зарахована до лику блаженних. Мати Тереза народилася в 1910 році в Скоп'є. Вона присвятила своє життя служінню бідним і хворим. У 1979 році її удостоїли Нобелівської премії.

Відомості.інфо

№10 (802)

17 - 23 березня 2016 року

http://www.vidomosti-ua.com/

ЖИТТЯ

З молитвами та за уставом живуть у жіночому монастирі

— Не тільки у свята, а й щодня вранці пийте освячену воду, споживайте просфори, бо то святий хліб Христа, який долучає нас до повноти божественного життя у вічності, — такими слова намісниця Свято-Різдва Христового жіночого монастиря Української Православної Церкви Київського Патріархату матінка Марія повчає всіх, хто приходить у домову монастирську церкву Успіння Пресвятої Богородиці, де вже понад десять років звершують требні молитви.

Невід'ємною частиною літургій у храмах є просфора, а послух просфорниці має особливе значення. У цієї богоугодної справи безліч тонкощів, таємниць і сокровенного діяння — про усе це розповідає матінка Марія, котра свого часу й сама випікала по декілька сотень просфор на день — богородичних і христових.

Але перш ніж довідаємося про все, що пов'язано з просфорами, розповімо про чернече життя в обителі, де, окрім намісниці, живуть чотири насельниці — дві в постригу та стільки ж — на послуху. Та ще буває сюди навідується паломники, котрі затримуються не на день-два, як зазвичай буває в інших обителях, а мешкають тут декілька тижнів, бо ласку Богу відчувають сильніше, ніж деінде — і в ширших молитвах, і в моцях святих. Тут зцілюють душу ті, хто не має сил протівитися злу та ладен віддати її лихому...

КОЛИСЬ У ДУШОВІЙ МЕШКАЛА... КОЗА

Через рік, 22 березня, Свято-Різдва Христового жіночий монастир Волинської єпархії УПЦ КП відзначить своє 15-річчя.

Наша розмова з намісницею відбулася в невеликій, але ошатній трапезній. У ній — прості та звичні кухонні меблі, газова плитка. Посередині стоїть довгий дерев'яний стіл, який інколи використовують і як розкрійний кравецький, бо черничий одяг самі шують. З невеликого вікна видно молодий сад зі щепами та кущами, а на підвіконні квітнуть білі орхідеї.

Жіночий монастир займає перший поверх: тут домова церква Успіння Пресвятої Богородиці, декілька келій, трапезна, санітарні кімнати та великий коридор — у ньому справжня оранжерея, де, вочевидь, зібрані до сотні різних вазонів — листя на них доглядають, мов відполіроване. Біля домової церкви розмістилася невелика крамничка, у якій можна придбати ікони, свічки, подати записки про різні життєві треби.

Другий поверх потребує значного ремонту, він не опалюється, тут сирі та відчувається цвіль, отож — часто відчиняють вікна, щоб провітрити від цього запаху. Віднедавна тут покладено нову підлогу та підбито стелю, а раніше все тепло з першого поверху «втікало» наверх через зогнілі перекриття. Хоча і зараз у монастирі не дуже тепло, бо також економлять газ. Із часом на другому поверсі планують розмістити келії

— кількість паломників усе збільшується, а прийняти можуть тільки п'ятьох. Звісно, на ремонт треба чималі кошти, але, як каже матінка Марія, з Божою поміччю і це зроблять, пригадавши, у якому занедбаному стані побачила це приміщення 13 років тому, відколи переступила поріг обителі: довкола росли бур'яни по пояс, позаду будівлі скидали сміття, три келії були мало придатними до проживання, а в душовій жила... коза.

зуміти, записувала в зошит, який завжди носила із собою, а її направляли від однієї обителі — до іншої. Це були роки роздумів, душевної боротьби, монахиня їх називає пошуком.

За цей час вона відвідувала монастирі Києво-Печерської лаври, Флорівський — на Подолі, Свято-Введенський — у Києві, усі пости молилася у Свято-Михайлівському Золотоверхому, побувала в Ясинуватці, що на Кіровоградщині, а піз-

ня сім'ї. У вівторок просять у святої Варвари за заробітчани і подорожніми. У середу ті, хто хворіє, приклоняться перед іконами «Всецариці», цілителей Пантелеймона й Агапіта Печерського. У четвер до ікони святої Катерини йдуть молоді дівчата і жінки, які просять у заступниці доброго чоловіка чи благополучних пологів. У п'ятницю приклоняться до ікони «Неупиваема чаша», яка лікує від алкоголізму, наркоманії, психіатричних розладів. Щодня о 13 годині тут читають акафіст до Божої Матері про припинення військових дій. А в суботу в соборі Різдва Христового відправляють заупокійну літургію.

— Минулого року в монастирі більше місяця проживали жінки зі Сходу, бо мали сильну потребу в таких переминах, — розповідає монахиня. — Разом із рідними вони об'їздили декілька монастирів і лише тут знайшли спокій, бо мало хто хоче брати незнайомих людей під свою опіку. Я добре розумію паломників, бо свого часу так трапилося і зі мною.

Окрім Волині, приїжджають до нас із Тернопільщини, Одеси, Дніпропетровської та Донецької областей. Хоча більшість паломників тільки на десять відсотків виконують те, що вчить устав, але, вочевидь, і цього для них достатньо. Мирський одяг вони знайшли спокій, бо мало хто хоче брати незнайомих людей під свою опіку. Я добре розумію паломників, бо свого часу так трапилося і зі мною.

У монастирі матінка Марія є не тільки духовною наставницею для черниць і паломників. Кожної неділі, після літургії, приходять до неї жінки та дівчата, щоб порадитися та розповісти те, що інколи соромляться сказати чоловікам-священникам на сповіді. Але, трапляється, з намісницею радяться і чоловіки. Для всіх вона — духовна мати та подруга.

БОЖИЙ АГНЕЦЬ У ВИГЛЯДІ ПРОСФОРИ

Упродовж десяти років у монастирі випікають просфори не тільки для прихожан домової церкви, а й собору Різдва Христового. Для прихожан це таїна, а для монахинь — особливий послух.

— Хліб у храмі — символ Христа. Якщо щоденний хліб живить людське ество, то Христос через хліб небесний залучає нас до повноти божественного життя у вічності. Просфора — це приношення, з неї виймається агнець, на якому звершують літургію, — розповідає намісниця Марія, котра колись і сама їх випікала. Зараз це робить черниця Галина.

І не кожен християнин зможе з цим упоратися, бо до такої справи потрібен особливий підхід, а голо-

Черниця Галина освоїла тонкощі випікання просфор.

У 25 РОКІВ ПОПРОЩАЛАСЯ З УСІМА РОДИЧАМИ ТА ДРУЗЬМИ

Цікавлюсь у намісниці, що змусило її відректися від мирського життя і як вона потрапила у Володимир? «Не ми вибираємо монастир, а Бог нас туди вибирає і зве», — відповіла вона.

Матінка Марія (Валентина Ігнатенко) родом із Черкащини, за освітою — інженер-конструктор. Уперше переступила поріг церкви у два роки — її туди привела прабабуся, а прагнення знайти сенс життя спонукало її досконало вивчати закон Божий, устав і Святе Письмо, старалася жити за церковними канонами. У 25 років вона сповістила рідним, що має бажання піти в монастир. А перед цим, ніби невидима сила провадила її до всіх знайомих, родичів і друзів — відвідала близьких і далеких, ніби прощалася з усіма.

Але безповоротно потрапила в монастир не відразу, а лише через три роки. Полишивши рідних, матінка Марія наполегливо вивчала монаший устав та історію церкви. Усе, що хвилювало та не могла зро-

ніше — в Дубно Рівненської області, ревно просила Господа лишити її там, де вона найбільш потрібна. І ось вона вже 13 років у Володимирі-Волинському.

ЗЦІЛЮЮТЬ МОЛИТВИ, МОЩІ СВЯТИХ І ЩОДЕННА ПРАЦЯ

В обитель, де завжди дотримуються чернечих уставів, часто приїжджають паломники з усієї України і лишаються тут на певний час жити. Це чи не єдиний монастир на Волині, де таке дозволяють. У такі дні клопоту додається, адже миряни не завжди готові до таких перемін, хоч і хочуть їх. Але праця та молитва зцілюють їхні тіла та душу, як і моцні мучеників і преподобних отців, а їх у домовій церкві понад десяток: Святих — Варвари, Миколая, Маркарія, Мойсея Угриня, Пантелеймона, Сергія Радонежського, часточки Чесного Хреста та чудотворної ікони Богородиці Холмської. Три рази в тиждень — у понеділок, середу та неділю — священники собору Різдва Христового служать літургію. Щодня, окрім суботи, тут відбуваються богослужіння за потребами мирян. У понеділок моляться за збережен-

Що робити, коли не встиг у визначений термін оформити спадщину

На прохання наших читачів роз'яснення щодо можливих дій спадкоємця, яким пропущено строк для прийняття спадщини, надає приватний нотаріус Ірина Онищук.

Цивільний кодекс України визначив шестимісячний строк для прийняття спадщини, який починається з часу її відкриття, та встановив, що, якщо спадкоємець у цей строк не подав заяву про прийняття спадщини, то він вважається таким, що не прийняв її. При цьому потріб-

но мати на увазі, що це положення не розповсюджується на спадкоємців, які постійно проживали разом із спадкодавцем на час відкриття спадщини та на малолітніх, неповнолітніх, недієздатних осіб, а також осіб, цивільна дієздатність яких обмежена. Зазначені особи вважаються такими, що прийняли спадщину, якщо вони у встановленому законом порядку не відмовилися від неї.

Якщо ж вести мову про спадкоємця, який бажає прийняти спадщину, для чого повинен подати заяву про її прийняття, але пропустив

строк подання такої заяви, то законодавець надав йому можливість вчинити певні дії для реалізації свого права на спадщину.

Одним зі способів вирішення цього питання є прийняття спадщини спадкоємцем, який своєчасно не подав заяву про прийняття спадщини, за письмовою згодою всіх спадкоємців, які її прийняли. При цьому підписи на заяві про вказану згоду мають бути засвідчені нотаріально. Але цей спосіб не може бути застосований, коли хоча б один із спадкоємців, які прийняли спадщину, запе-

рече проти такої згоди.

Інший спосіб — це визначення додаткового строку для подання заяви про прийняття спадщини в судовому порядку. Задоволення судового позову спадкоємця залежить від того, чи будуть визнані поважними причини пропущення ним строку прийняття спадщини. До них може бути віднесене тривале перебування спадкоємця на лікуванні, у від'їзді, неможливість з'явитися на адресу заповіту на його користь або про відкриття спадщини. Такі ж причини, як юридична необіз-

вне — робити це має людина церковна та благочестива, яка має чисті помисли, відкриту душу та чсто молитися. У монастирях послух просфорника вважається одним із найголовніших. Мабуть, у церкві такої, бо ж літургія в Божому храмі не може бути без просфор, а без літургії не житиме церква.

У всі часи просфори випікали лише в монастирях і тільки в четвер — на спомин Тайної Вечері. Зараз, зазвичай, це робить священник або його дружина в «чисті» дні. На часті ми з Богом споживаємо з однієї чаші тіло Господнє — це і є тайна вечере. Важливо, щоб випікали просфори в чистоті та з молитвою — до Бога, Богоматері, ангелів охоронців і святих просфорників Печерських Никодима та Спиридона. Велика грецька просфора, у якій усі п'ять просфор поєднані та відпечатані, печеться лише за бажанням священника. Але здебільшого літургія відбувається на п'яти окремих просфорах — їх є два різновиди: богородичні та христові. На христових, які бувають квадратні та круглі, зображують хрест і печатають «Ісус Христос Ніка» (ІСХС), що означає — син Божий переміг гріх. Богородичні печуть із зображенням ікони Божої Матері, яка є заступницею певного монастиря, та написом Марія. Просфора є трискладова на честь Святої Трійці — то є борошно, вода та дріжджі. Ще борошно символізує нашу душу, вода — хрещення, а обпикання вогнем — то Божа ласка для нас.

Випікають просфори в малій трапезній: тут стоїть невелика духовка, два столи, холодильна камера, на стінах — ікони та запалена лампадка. Монахиня Галина, як і будь-яка просфорниця, усе робить із молитвою на устах: коли вимішує тісто, і коли воно рухається, і коли випікає. Це праця нелегка, бо розпочинає роботу зранку і закінчує пізно ввечері. Металеми формами вирізує нижню та верхню частини. Просфора символізує двоякість Ісуса Христа: низ — це земля, людська сутність, яка постійно «рухається», верх — стала небесна сутність Сина Божого. На верхній тонший шар тіста витісняється печатка у вигляді рівностороннього чотирикутного хреста або зображення ікони. Обидві частини змазують свяченою водою, складають разом, верх проколюють голкою, і ставлять у духовку, попередньо змастивши деко воском. Готові, трохи підрум'янені просфори викладають на клейонку і обкутують полотною. Як вистигнуть, ховають їх у морозильну камеру на зберігання. За день у монастирі випікають до 500 просфор. Якщо замовлень на них більше, а їх буває до тисячі, то розпочинають пекти ще у вівторок.

Цікаво, що раз на рік у монастирі випікають артос — він знаходиться в церкві впродовж світлого тижня. За формою артос нагадує паску, але пісну. Його випікають з такого ж тіста, як і просфори, але вимішують ще тугіше. Артос невеликими крихтами ідять протягом року аж до наступного світлого дня — Христового Воскресіння.

Тетяна АДАМОВИЧ